

OBSAH

Dominika Zatlková Zoznámte sa. ARTÚR!

Peter Begányi Udatný Petrík

Čajka Janko Hraško Show

Michal Ditte Viola, princezná z predmestia

Michal Ditte Wanted: Slncový kôň

Martin Barčík Baltazár Banán

Peter Hejhal Tri pierka z draka

Michal Ditte Šmarhan

Tatiana Lucká Môj veľký brat výmyselník

Juraj Piško O neposednom mračienku

.....

2. Za rohom

V kúte námestia. Nepozorovaní pred inými sa ticho zhovávajú Starosta, Mešťan a Farár. Svetia na seba baterkami.

Starosta, Mešťan, Farár

STAROSTA Dobre sme to vymysleli.

MEŠŤAN Petrík pôjde na cestu, z ktorej sa nikdy nevráti!

FARÁR Nič netuší a peniažky sa sypú.

STAROSTA Kto sa bojí tmy, platiť bude.

MEŠŤAN Nič sa za tmy nedá robiť.

FARÁR Vyrábať chleba, ani mlieko dojit!

STAROSTA, MEŠŤAN, FARÁR *(Trojhlasne.)* Ošklbať ľudí ako husi, to sa nám hnusi? Nehnusi!

ROZPRÁVAČ *(Hlas z reproduktora.)* Na známosť sa dáva, kto pre noc nespáva, nech peniaze dáva na zbavenie sa dennej tmy. Na prikaz predstavených mesta peniaze dá aj nevesta!

3. Čiara na ceste

Na jednej strane čiary tma a na druhej svetlo.

Petrík, Zlatovláska, Trpaslík

PETRÍK No toto, čo toto? Svetlo, tma, svetlo, tma? *(Prekračuje čiaru. Všimne si parný valec s komediantským vozom, ktorý má na konci pripevnenú kľetku.)*

TRPASLÍK Sto hromov! Toľko klincov v kolese?!

ZLATOVLÁSKA *(Nakloní sa z okienka voza.)* Už tu stojíme večnosť, oprav to konečne, ty fagan!

TRPASLÍK Hned', Zlatovláska.

PETRÍK Sevas, čo, defekt? Vyfučala duša?

ZLATOVLÁSKA Kto hovorí o duši?

PETRÍK Ja. Neviete poradiť, ako sa tmy v meste zbaviť?

ZLATOVLÁSKA Vieme, aj nevieme, za radu dušu chceme!

PETRÍK Ak dobrú radu dáte, dám aj vlastné gate.

TRPASLÍK Tvoje gate, načo by nám boli?!

ZLATOVLÁSKA Čuš, ty papľuh! Defekt sa snaž opraviť, lebo rybací olej budeš jesť!

PETRÍK ... ja, hrdina, za druhých aj vlastnú dušu dám!

ZLATOVLÁSKA Povieť ti dve hádanky. Ak ich uhádneš, poradím ti. Ak nie, pôjdeš na celých sto rokov zlu do otroctva.

JANKO HRAŠKO To by snád' stačilo. Haló, vážená, prestaňte plakať! Utopíte ma! Topí sa váš syn! Haló, počujeme sa? Dobre... od malička som chcel byť horolezcom... *(Snaží sa vydiapať po obrovitánskej nohe.)* Haló, osoba...

Opona sa vytiahne celkom. Vidieť celú Ženu a celú scénu. Živá herečka rýchlo odhadzuje protézy obrovských nôh aj s Jankom Hraškom. Teraz bude hrať ona a bude to robiť neopakovateľne.

ŽENA *(Najprv text, potom akcia, text, akcia - nikdy nie naraz.)* Jaj, ako som sa zľakla! *(Presunie sa na stoličku, do ruky si vezme metlu. Demonštruje ďalej.)* Pane Bože, tak veľmi by som chcela dieťaťko. Maličké, malilinké ako tá myška. *(Umláti košelu, pod ktorú sa práve doplazil dezorientovaný Janko Hraško.)* Čo myška - hrášok by mi stačil. Dieťaťko ako smietka na peci! *(S odvrátenou tvárou, zhnusene, vyhadzuje špinavého Janka Hraška do odpadkového koša.)* Robíme s mužom poctivo desať rokov. Susedom pomáhame a ani jednu nedeľnú omšu sme nevynechali! Vždy o 10.15. Môžeš si to skontrolovať. Všetky susedy už majú deti! A Fazulovci si kúpili aj koňa! Tak prečo nie my? Bože... Bože! *(Hodiny hlasno bijú.)* Bože, bože, ja sa tu podaromnici modlím a kto starému obed zanesie?

JANKO HRAŠKO *(Počut' len hlas.)* Ja!

ŽENA Čo?

JANKO HRAŠKO Vravím, že ja!

ŽENA *(Precitne, jej hra sa stáva prirodzenou.)* Tak som to nemyslela, Pane Bože, nemusel si osobne...

JANKO HRAŠKO *(Počut' len hlas.)* Keď vravím, že zanesiem, tak zanesiem. Ale predtým - okošťovať! Čo si varila?

ŽENA Halušky, prosím pekne. Ako každý piatok.

JANKO HRAŠKO *(Počut' len hlas.)* A polievku máš?

ŽENA Hej. *(Odkryje hrniec a vytiahne stratenú ponožku.)*

JANKO HRAŠKO Dobre. Stačia halušky. Nalož.

(Žena naloží plnú misu a posunie na stôl. Halušky miznú pred jej očami. Potom počut' hlasné odgrgnutie.)

JANKO HRAŠKO Som spokojný. Budem tvojím synom.

ŽENA Prosím?

JANKO HRAŠKO Ale namiesto hrachovky budú každý pondelok parené buchty, jasné?

ŽENA *(Prikývne.)*

JANKO HRAŠKO A nebudeš ma nútiť do učenia!

ŽENA *(Prikývne.)*

JANKO HRAŠKO Občas ma necháš ísť spať s neumytými zubami!

ŽENA *(Prikývne.)*

JANKO HRAŠKO A do kostola tiež len s mierou!

ŽENA Dobre.

JANKO HRAŠKO Tu máš. *(Podá Žene mrkvu. A potom ďalšiu.)* Málo, musíš ešte!

ŽENA *(Hryzie mrkvu.)*

9. obraz

Tiché miesto v parku. Zalúbenci dotancovali a od únavy spadli na zem. Snívajú svoj sen.

Jakub, Viola

JAKUB Chcel by som mať vlastnú loď. Oboplávať na nej všetky objavené aj neobjavené svety. Volala by sa Viola. Pokrstili by sme ju za ohromujúceho programu. Taký tu ešte nebol, ako pri krste Violy... vraveli by všetci ľudia. A potom by sme ju spustili na more.

VIOLA Tak ďaleko som nebola...

JAKUB ... plavili by sme sa spolu niekoľko rokov. Dovtedy, kým by sme nepotrebovali cítiť pod nohami zem. Našli by sme nový ostrov, ktorý by bol len náš. Celý. Celkom náš. A tam by sme zostali...

VIOLA (*S mušľou na uchu.*) A každý deň by sme počúvali morskú hudbu, jedli ryby a morské potvory. Včera som videla u obchodníka chobotnicu. Vraj je dobrá na kĺby, na nervy, na reumu a jedna pani povedala, že keď zjete chobotničiu ruku, tak nezostarnete...

JAKUB Chobotnice nemajú ruky, ale chápadlá. A určite nemajú až také účinky. Chutia ako rozvarené podošvy topánok.

VIOLA Ako?

JAKUB Keď podošvy dobre osolíš. je to naozaj veľmi podobné.

VIOLA Topánky by som teda nejedla! Aj keby som mala ihneď zostarnúť...

JAKUB Ty nikdy nezostarneš. Si veľmi krásna, Viola, si moja princezná!

VIOLA Nepodobám sa na princeznú...

JAKUB Ale pre mňa si. Navždy. Žiadna loď ma nemôže odniesť tak ďaleko, aby som mohol na teba zabudnúť.

10. obraz

Dom na predmestí. Za stolom sedia kartári. Traja hráči majú pred sebou tri kôpky mincí. Violin Otec nemá pred sebou nič, len karty.

Otec, Hráči, Viola

HRÁČ III. Dľhuješ nám tridsaťšesť korún...

HRÁČ II. Odkiaľ vezmeš toľko peňazí, čo?

OTEC Dcéra príde z námestia. Určite čosi popredala. Ona určite donesie zopár korún. A zajtra pôjde znovu. Budú aj zvyšné, len mi počkajte.

HRÁČ I. Dcéra ti chodí temer po žobraní a čo zarobí, tak pôjde na tvoje dlhy! Vraj - Otec...

HRÁČ II. Ale my si ju tu počkáme... neodídeme bez svojich peňazí. Ja mám doma ženu a deti.

OTEC Nepôjdeme čakať radšej do hostinca?

HOSTINSKÝ ... tak sa zajtra postavíme pred stoličného sudcu, aby mi právo potvrdil. A s Haňkou sa ty rozlúč. Ja ju predsa nedám nejakému trhanovi, čo nemá nič!

SYN Haňka moja, idem sa rozlúčiť. Nedobre som pochodil.

DCÉRA Neboj sa, Kubko, ja som všetko počula. Zajtra ty len sudcovi povedz, že čakáš na svojho fiškála, ja ti pomoc zariadim, lebo keď si pre mňa na kraj sveta zašiel, ja už len za teba pôjdem... Len či sa ti stále páčim taká, aká som?

SYN Videl som ja vo svete veľa rôznej krásy, ale teba som ani za pol kráľovstva nevymenil.

SUDCA Predstúpte pred slávnú súdnu stolicu!

HOSTINSKÝ Vaša ctihodnosť, vec sa má tak: Tu, hľa, susedovie Kubo mal mešec zlatiek a tri zlaté perá, ktoré som mu odobral ako protiváhu za pôžičku, ktorú som mu bol poskytol pred troma rokmi, keď som ho ako tovariša do učenia poslal.

SUDCA A čo to bolo za pôžičku?

HOSTINSKÝ Tri vajcia na tvrdo som mu na cestu prihotovil.

SUDCA Nie je to trošku priveľa...

SYN Ved' i ja som vrel...

SUDCA Ticho!! Nikto sa ťa na nič nepýtal!

HOSTINSKÝ Správne! Nuž to je tak, pán stoličný sudca. Z tých troch vajec by boli tri kuriatka, z nich tri sliepky a tie by mali každá najmenej tucet vajec, to znamená tri tucty kuriatok, ktoré by dorástli na tri tucty sliepok a tie by na rok mali každá najmenej ďalší tucet vajec. To je, prosím pekne, 432 vajec, z ktorých by bolo práve toľko sliepok, ktoré by mali opäť každá najmenej tucet vajíčok, a to už je viac ako 5 tisíc (5.184) vajíčok, a na ďalší rok by to bolo trištvrt' milióna (746.496) vajíčok, a za to je, pekne prepytujem, ten mešec dukátov a tri zlaté perá hádam aj málo.

SUDCA Ak sa veci takto majú, zdá sa, že ctihodný Hostinský má pravdu. Čo ty na to, Kubo?

SYN Nuž zdá sa,... ale ja sa v súdnych pravotách vyznám pramálo, tak som si prizval Fiškála, ktorý by za mňa pohovoril.

SUDCA A kdeže je ten tvoj Fiškál?!

SYN To práve tiež neviem, pán ctihodný Sudca, už tu mal dávno byť.

SUDCA To teda mal a ak sa hneď a zaraz nedostaví, tak...

FIŠKÁL (*Preoblečená Dcéra.*) Už som tu! Tu som Vaša ctihodnosť...

SUDCA A či ty nevieš, že k súdnej stolici sa chodí načas?!

FIŠKÁL Akoby som nevedel! Ale dnes je Juraja a ak má nová úroda vziť, musí byť do Juraja v zemi zasiata.

SUDCA Tak je, ako vravíš. No a?!

FIŠKÁL No a ja som musel ešte hrachu navariť, aby som ho ešte dnes zasial.

SUDCA Jój, si ty len za hlupáka, ved' z uvareného hrachu ti už ani stebielko nevzájde!

FIŠKÁL Jak že nie?! Keď z vajca na tvrdo uvareného sa kurča narodí, tak z uvareného hrachu možno i fazuľa narastie.

SUDCA Ej, ty šibal, pravda je! Nebude zo psa slanina, ani z vlka baranina!... Počúvajte jediné rozhodnutie! Hostinský vráti Kubovi mešec grošov a tri zlaté pierka, Kubo vyplatí hostinskému za požité tri vajcia 3 grajciare a Kubov Fiškál si sám povie o primeranú odmenu.

FIŠKÁL Chcem len, aby tu Hostinský dal dcéru Haňku Kubovi za ženu, ak ju ten ešte stále chce?

MATEJ (*Výmyselníkovi.*) A nevypytuj sa stále.
 ŽOFKA Nejaký si divný, Matej.
 VÝMYSELNÍK (*Tlapká Mateja po pleci.*) Upokoj sa. Som tu s tebou.
 MATEJ (*Výmyselníkovi.*) Ved' práve. Neviem, možno by bolo lepšie...
 ŽOFKA Čo?
 MATEJ Čo čo?
 VÝMYSELNÍK (*Napovedá Matejovi.*) Zaviazat' si na teniskách šnúrk. (*Kvoči pri Žofke a hrá sa s jej rozviazanými šnúrkami.*)
 MATEJ Konečne si zaviaz' na teniskách šnúrk. Prečo si taká neporiadna, Žofka?
 ŽOFKA Ja? Ony sú neporiadne. Na čo sú vlastne dobré?
 VÝMYSELNÍK (*Hladká Žofku po hlave.*) Odpovedz jej a vymysli si niečo pekné, Matej.
 MATEJ (*Výmyselníkovi.*) Porad' mi.
 ŽOFKA Ty to nevieš, Matej?
 VÝMYSELNÍK (*Tlieska, poskakuje okolo Mateja.*) Do toho! Kde je tvoja fantázia? Snaž sa.
 MATEJ Na čo sú dobré? Napríklad, keby sa tenisky pohnevali a chceli sa rozísť, šnúrk. ich zviažu a nedovolia im to.
 ŽOFKA Nikdy sa neopustia? Za nič na svete?
 MATEJ Pravdaže nie. Ved' sú dvojica. Patria k sebe.
 ŽOFKA Tak ako my dvaja, Matej. Alebo naši rodičia. Alebo oči...
 VÝMYSELNÍK (*Matejovi.*) Len tak pekne d'alej. (*Pozoruje súrodencov.*)
 MATEJ Žofia, šnúrk.!!!
 ŽOFKA (*Ide splniť príkaz, no nespravi to.*) Matej, čo myslíš, kto má najviac nôh?
 MATEJ Stonožka. Rovných sto.
 ŽOFKA Neverím.
 VÝMYSELNÍK Pomôžem ti, Matej. (*Luskne prstami.*)

4. obraz

Žofka, Matej, Výmyselník, Stonožka

STONOŽKA (*Vchádza do izby rovno k Žofke, podáva jej na privítanie niekoľko nôh.*) Moja milá, uver, ja mám najviac nôh.
 VÝMYSELNÍK (*Obzerá si návštevníčku.*) Aká je krásna. Matej, ja som...
 MATEJ (*Výmyselníkovi.*) Aj ja, ohromený.
 VÝMYSELNÍK Unesený. Nádherná bytosť.
 MATEJ Ty, ty si skutočná?
 STONOŽKA Ako sa to vezme. Som, aj nie som.
 ŽOFKA Pravdaže je skutočná, Matej. Milá pani Stonožka, tolko nožičiek som ešte nevidela!